

Aurėja Bakanovaitė, 4D klasė, 2022 m.

Baigiamojo darbo vadovė – Aurelija Maknytė

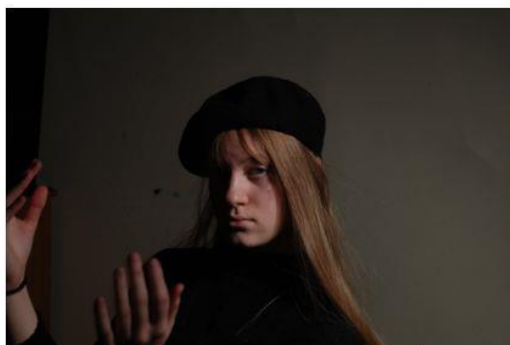
Manau, kad daugelis žmonių šiais laikais vienaip ar kitaip bando kitiems įtikti. Ilgai galvojau apie diplominį darbą ir kaip jį pateikti, kad jis patiktų žiūrovui. Tačiau dėliojant nuotraukas supratau, kad galbūt kartais užtenka būti savimi ir nesistengti apsimesti kažkuo geresniu, kad patikti kitam.

Savo diplominiu darbu noriu atskleisti savo kartos vaikų kasdienybę. Siekiu bent šiek tiek parodyti savo ir savo bendraamžių tikrovę. Man buvo svarbu sukurti tokį darbą, kuris patiktų man pačiai, o gal ir kažkas kitas mano diplominiame darbe atras kažką sau artimo. Nes dažnai į jaunas žmones nežiūrima rimtai, todėl ir norėjau parodyti, kad mano kartos vaikai taip pat susiduria su įvairiomis problemomis ir gyvenimiškais iššūkiais.

Galbūt ne visi išgyvename tuos pačius dalykus, bet galime bent pabandyti suprasti vienas kitą ir kodėl esame tokie, kokie esame.

Ir galbūt... šįkart kažkas išgirs :)

Išgirk: as pavargau kartoti
juk žinau, kad į mano žodžius tik ranka numosi



Išgirk: jau pavargau bandyti
ir "tobulus" žmones aplinkui matyti



Išgirk: per savus skubėjimus ir rūpesčius kartais pamirštam dalykus mažus



Išgirk:
bet

kasdien

bijau

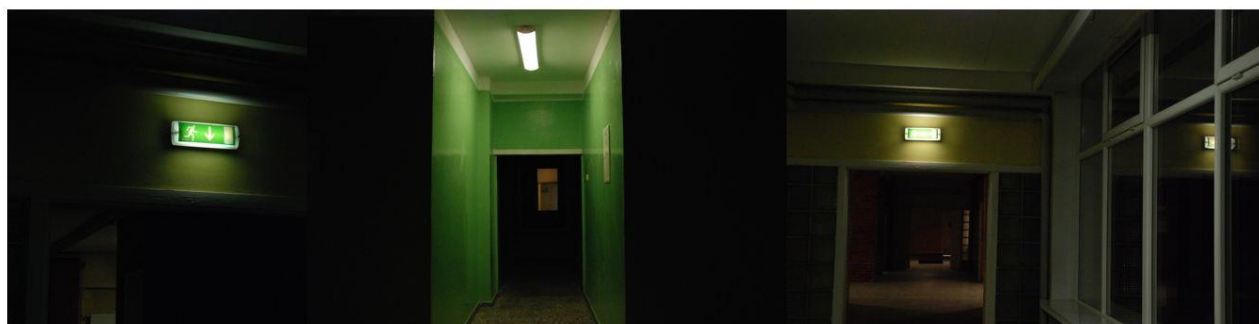
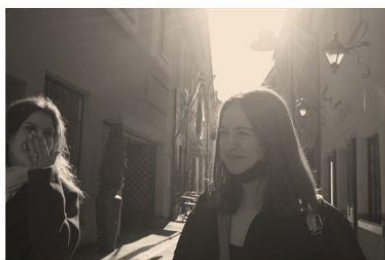
tavas

tau

akis

noriu

pasakyti
išvysti



Išgirk: prisirišame prie žmonių greičiau, nei randam išėjimą iš savo beribių minčių

Anastasija Glagoleva, 4E klasė, 2022 m.

Baigiamojo darbo vadovė – Aurelija Maknytė

Kryžkelėje

Man fotografija yra priemonė atspindėti mano savijautą, emocijas ir išgyvenimus. Kai užplūsta nerimas, pasiimu fotoaparata ir einu į mišką. Neatsitiktinai mano nuotraukose užfiksuotas niūrus apsnigtas miškas. Būtent jis geriausiai atspindi nerimo jausmą.

Aš, kaip ir kiekvienas jaunas žmogus, turiu priimti sprendimą, nuo kurio priklauso visas tolimesnis gyvenimas. Nuotraukų pagalba bandžiau perteikti, kad stoviu ties riba, arba kryžkelėje, ruošiuosi žengti pirmą žingsnį į pilnametystę ir atsiveikinti su vaikyste. Tai nėra lengva. Svarbiausia pasirinkti tinkamą kryptį. Kiekvienas turi savo kelią. Kai kurie siekia minimalių energijos sąnaudų ir renkasi išmintą kelią, iš anksto žinodami kiekvieną posūkį. Kitus traukia didmiesčio šviesos. Jie tarsi drugeliai, skrendantys į ryškią šviesą. Galimybių ir pagundų daug, bet svarbiausia – neprarasti savęs ir individualumo.

Tačiau yra ypatingų žmonių. Jie neieško lengvų kelių, jiems nereikia bendrakeleivių. Jiems reikia ramybės ir vienatvės. Jie pasirenka savo kelią, kurio iki jų niekas nėra nuėjęs. Šie žmonės savo gyvenimą pradeda nuo balto kaip sniegas lapo. Jie siekia savo tikslo, kad ir kas nutiktų. Ir tegul kelyje būna sunkumų ir kliūčių, tokių kaip apsnigtas miškas, bet per jį reikia prasibrauti į savo svajonę. Juk gyvenimas yra iššūkis, kurį privalai priimti. Turime tikėti, kad po atšiaurios žiemos ateis pavasaris, ištirps sniegas ir žydės gėlės. Bet tai bus visiškai kita istorija...





Ūla Žarkovskytė, 4D klasė, 2022 m.

Baigiamojo darbo vadovė – Aurelija Maknytė

Prisėsk

Mano baigiamasis darbas susideda iš dviejų idėjų – išorės ir vidaus. Kaip ir susipažįstant su nauju žmogumi, taip ir su mano kūrinio supažindinimą pradėsiu nuo išorės. Pagrindinis mano knygos veikėjas yra kėdė. Paprasta, niekuo ne ypatinga, visiems pažįstama kėdė. Bet ar mes sugebėtume be jos gyventi, ar sugebėtume eiti, judėti, dirbti, svajoti ir niekada neprisėsti? Nors negaliu kalbėti už visus, bet manau, atsakymas akivaizdus – NE. O mūsų gyvenime tokių dalykų kaip kėdė, kurie yra gyvybiškai svarbūs ir tuo pačiu pernelyg kasdieniški, jog į juos nebekreipiame dėmesio, yra begalės. Todėl kviečiu prisėsti ir pažvelgti į mažutę kėdę didesnėmis akimis.

Antroji mano baigiamojo darbo idėja, kurią vadinu vidumi, yra kelionė. Tai kelionė į savęs pažinimą, savo vietos, prasmės ir tikslo radimą. Tai ir yra tai, kas labiausiai sieja mane su šiuo darbu, nes į šią kelionę, kaip ir kiekvienas žmogus, taip iškeliauju ir aš. Kadangi kūrinį kėdė atspindi žmogų, jai aš suteikiu jausmus, mintis ir apmąstymus – jų pilna yra mano galva, todėl pilnas ir mano darbas.

Šias dvi idėjas aš perteikiau dviem, man artimiausiais būdais – vaizdu ir žodžiu. Nei vaizdai, nei žodžiai negali būti atskirai, nes vieni kitus jie papildo ir susijungia į fotografinę poeziją.

Ūla Žarkovskytė

P  I S Ė S K

- ar pastovėsi,
tu, bent kartą?

- bet nusizėmint
juk neverta.

- fiesa... per kojas
skaudžiai kerta.



pasirinkimų pilnos grindys,
nuo jų man plyšta jau galva,
bet kaip matyti -
ar galiu aš rinktis?
ar žvilgsnis mūsų galioje yra?

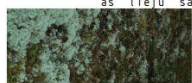


baltai raudona
žalsvai mėlsva
šalta akis
karšta kakta

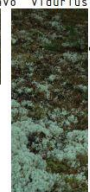


aš lieju savo pastangas

lieju



aš lieju savo vidurius



lieju

aš lieju ašaras.



kas liks?

jei išsiliesiu.



čia gera man, jauku.



tik šiek tiek graudu,
jog ir čia,
ką veikt turiu,
apmaudu...



tankūs Dzūkijos miškai.
ar čia yra mano namai?
Zvelgiu į viršūnes aukštai,
ar šie raštai mano tėvai?
norėčiau tikėt,
jog ir aš Zvelgiu iš aukštai.
tikiuosi, kad gimtinė yra ne tolimieji
Kinijos kraštai.

